

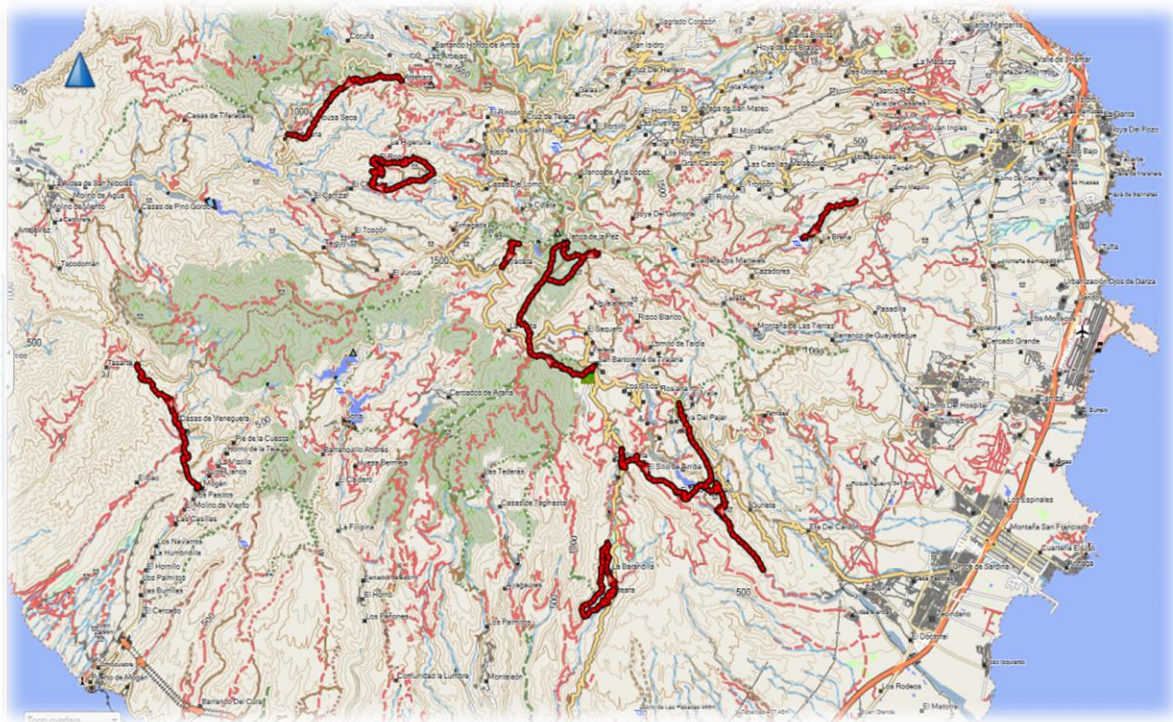
GRAN CANARIA



Jānuari 2018
deel 5

BESCHRIJVING TOCHT

Het hele jaar door een mild klimaat, talloze stranden en ontelbare wandelpaden in de bergen, reden genoeg om dit vakantie-eiland als een waar paradijs te bestempelen. Op dit eiland der zaligen, zoals Gran Canaria in een ver verleden ook wel genoemd werd, is een wandelvakantie het hele jaar door een must. Gran Canaria, een continent in zakformaat, kent vele gezichten. De begroeiing van het zonnige eiland is van een ongelooflijke veelzijdigheid, er zijn tropische planten, drakenbloedbomen, laurierbossen, palmbomen, enorme pijnbomen en ongeveer 1.800 wilde plantensoorten, waarvan vele nergens anders dan op dit eiland voorkomen. Ze bloeien vooral in de winter en in het voorjaar. Het gelijkmatige, mediterraan subtropische klimaat heeft het eiland in eerste plaats te danken aan de passaatwinden, die ontstaan door de luchtstroom van de subtropische gordel van hogedrukgebieden richting de evenaar. De noordoostpassaat brengt langs het noorden van het eiland koele en vochtige wind, terwijl aan de neerslagarme zuidkant een droge en warme valwind domineert.



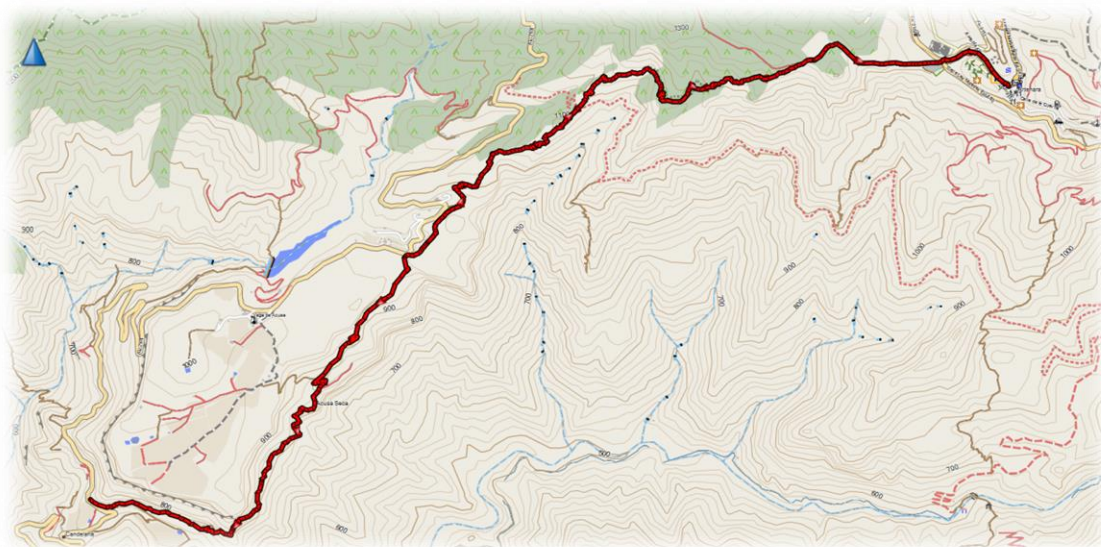
DEELNEMERS



Van links naar rechts; Guido Claesen (Tervuren), Ludwig D'Haese (Merchtem), Guido Melis (Merchtem) en Henri Van den Broeck (Gijzegem).

Woensdag 10 januari 2018

- Soort : Wandeling in lijn
- Plaats : Van Artenara naar Acusa Verde
- Afstand : 12 km
- Stijgen : 650 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 5 uur







We wandelen in 2 groepen, ikzelf stap vandaag met Guido Melis en wij zijn vertrokken in Acusa Verda.







Al vlug bevinden we ons langs de rand van een gigantische dalketel en dalen we af naar de tafelberg van Acusa.





Acusa Seca mag dan wel in het hol van Pluto gelegen zijn en uit de 6de eeuw na Christus dateren, alle woningen zijn wel degelijk nog steeds bewoond.





Voor iemand die in de stad woont, spreekt een 'grothuis' waarschijnlijk tot de verbeelding. Maar voor de inwoners van Gran Canaria, is het de normaalste zaak van de wereld. Het is erfgoed van hun voormalige residenten, de Guanchen.



Zeldzaam zijn de grotwoningen in Gran Canaria niet, er zijn er ongeveer 7.000 op Gran Canaria.

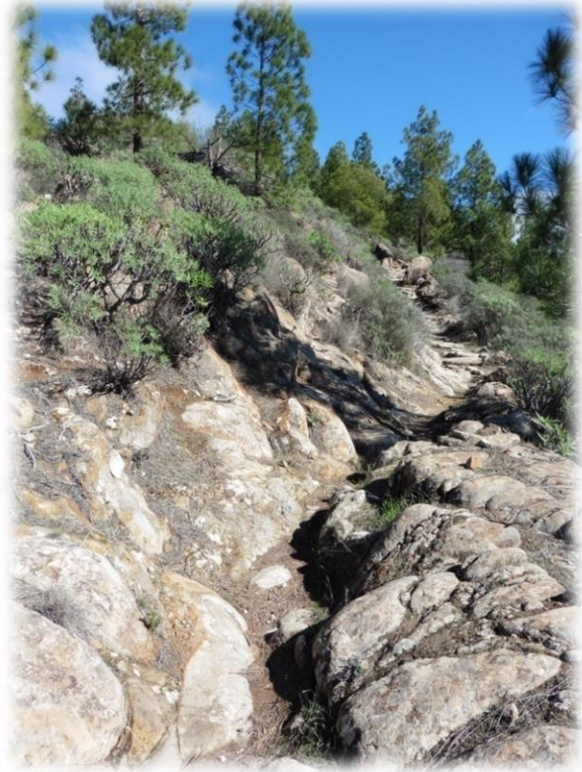


We hebben geluk. We mogen even een kijkje nemen in een van de grotwoningen. Een kleine grot doet dienst als keuken. De inrichting is heel eenvoudig.



Een andere, grote grot, doet dienst als leefruimte en als slaapkamer. In de grot staan geen kasten maar men maakt gebruik van nissen die door de oerbewoners werden aangebracht.





Een groot deel van de grotwoningen wordt bewoond door mensen die er niet zo warmpjes
inzitten maar een iet of wat grotere grotwoning kost hier toch zowat 100.000 euro.



Voor die prijs heeft men dan wel een (grot)woning die al een paar duizend jaar oud is maar nog duizenden jaren zal meegaan zonder dat er grote restauratiewerken aan te pas komen.



In een grotwoning heeft men nooit airco of verwarming nodig. Zowel in de zomer, bij hete temperaturen, als in de winter, bij koude temperaturen, is het er steeds ongeveer 20°C.



We komen aan het kerkhof van Artenara. De doden worden hier bovengronds begraven. Dit is op alle Canarische Eilanden zo omdat graven maken in de grond te arbeidsintensief is.

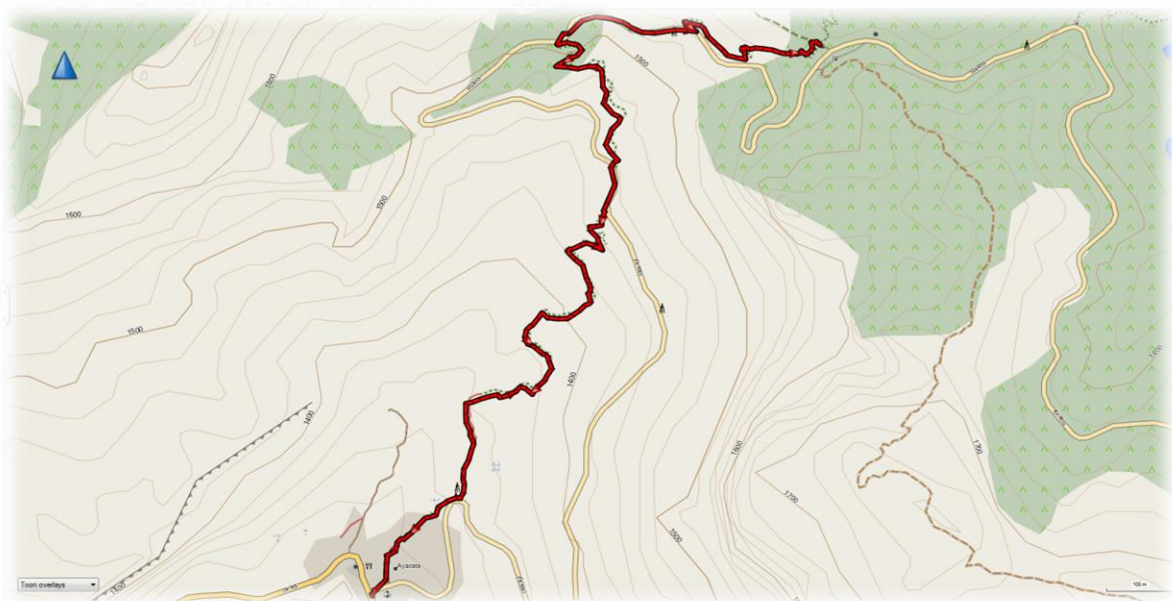




Naast het kerkhof van Artenara is er een landingsplaats voor een helikopter. Artenare zelf is het hoogst gelegen dorp van Gran Canaria en het kerkhof ligt dan ook nog eens op het hoogste plateau van het dorp.

Donderdag 11 januari 2018

- Soort : Wandeling in lijn
- Plaats : Ayacata
- Afstand : 4 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 2 uur





Vandaag doen we een korte wandeling. We verdelen ons terug in twee ploegen, ikzelf stap met Henri en de twee Guido's gaan samen.





Bij goed weer krijg je tijdens deze wandeling zicht op El Teide, in Tenerife, die hoog boven de wolken uitsteekt. En vandaag is dit het geval.





De wandeling is op sommige plaatsen wel erg pittig. We krijgen ook een mooi zicht op Roque Nublo (Wolkenrots) en de kleinere rots ernaast is de kikker.

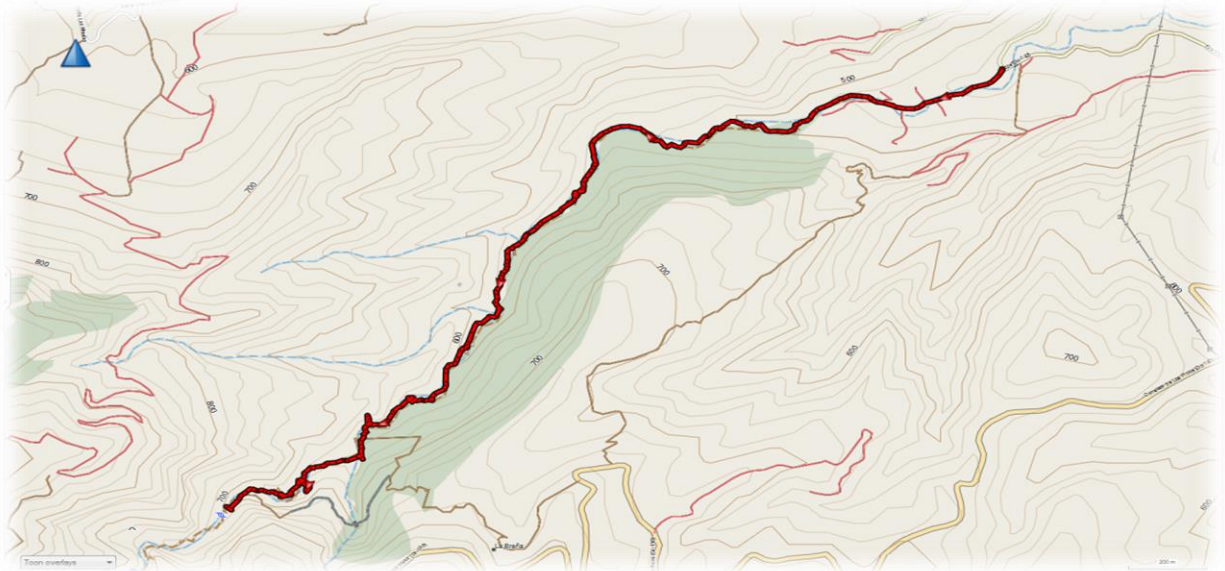




De rots (foto links boven) noemt men de biddende pelgrim. Met een beetje fantasie zie je er inderdaad een biddende figuur in. Als je deze rots op de achterzijde zou zien dan kan je, terug met een beetje fantasie, zien dat deze pelgrim een rugzak draagt maar door een spleet in het gesteente lijkt het alsof de rugzak aan het loskomen is. De pelgrim kijkt uit over het dorp Tejeda en men zegt dat het dorp beschermd is tot zolang de biddende pelgrim zijn rugzak draagt. Na onze wandeling doen we een terrasje bij bar casa Melo.

Vrijdag 12 januari 2018

- Soort : Heen- en terugwandeling
- Plaats : Barranco de los Cernicalos
- Afstand : 8 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 4 uur

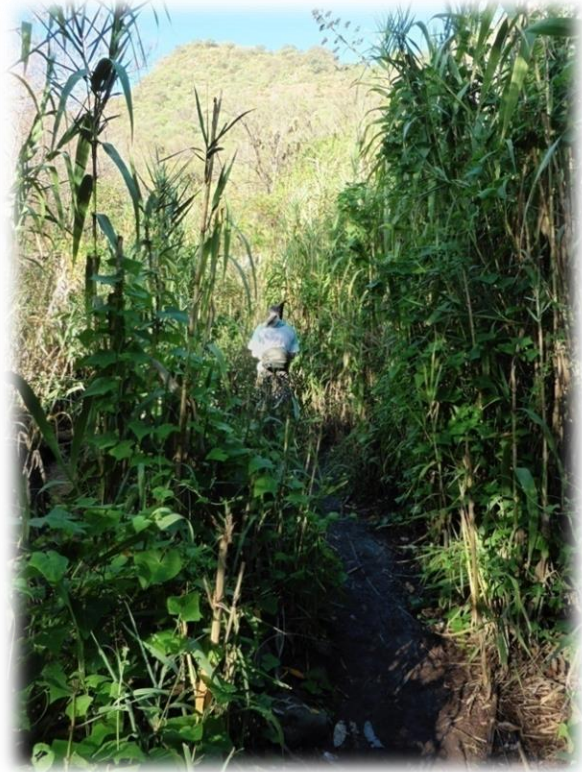






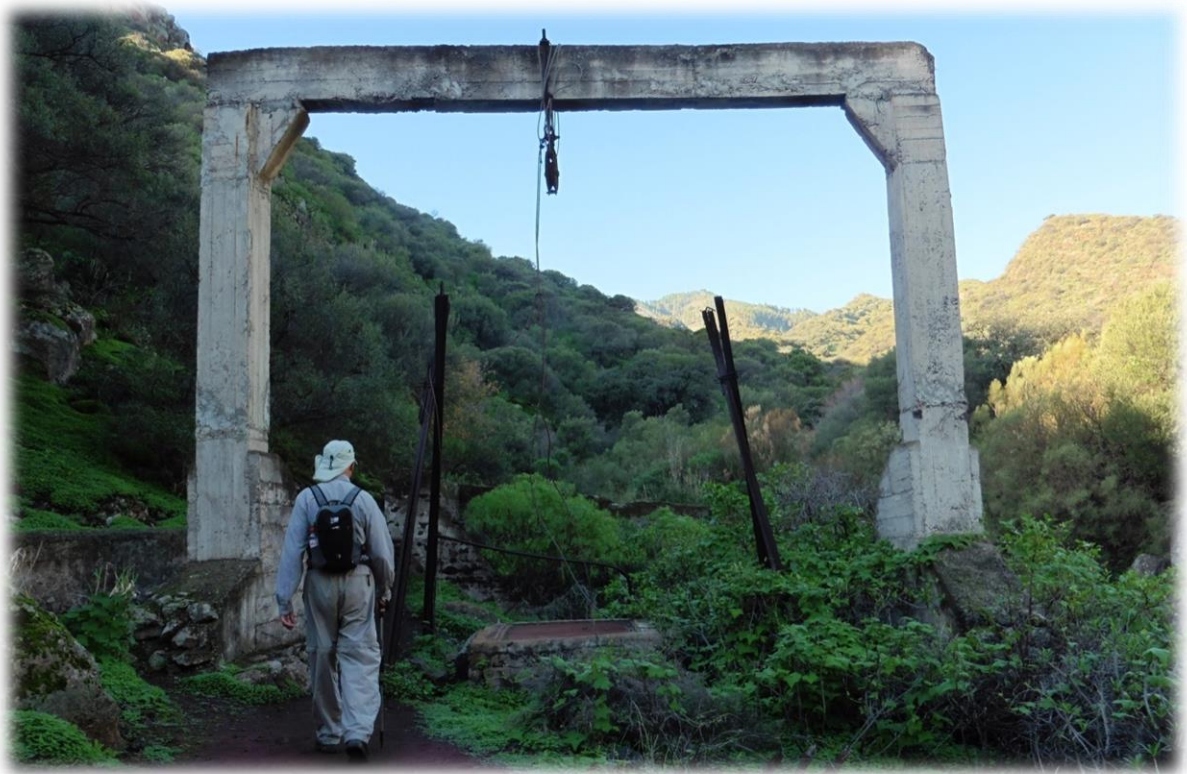
Nergens anders komt dit voor op het eiland: hier stroomt het hele jaar door een beek.





Het water van de beek voedt in het wild groeiende olijfbomen en wilgen, steeneiken en bamboe, die in de smalle kloof een bijna jungle-achtige vegetatie vormen.





Barranco de los Cernicalos (Ravijn van de Torenvalken) is één van de mooiste ravijnen van Gran Canaria. Hier vind je dan ook vrijwel ongerepte natuur.





Deze wandeling is op sommige plaatsen nogal pittig en je mag zeker geen hoogtevrees hebben.





Een vijgencactus vol met witte stippen. De witte stippen zijn cochenilleluizen. De luis is als parasiet veel te vinden op de vijgencactus. Uit het lichaamsvocht van de cochenilleluis haalt men de kleurstof karmijn.





Karmijn wordt onder andere gebruikt in levensmiddelen (worst, pastei, krab, zoetwaren, marmelade) en in cosmetica (lippenstift en rouge). Ook in enkele drankjes wordt karmijn terug gebruikt, onder andere in campari.





Op een bepaald ogenblik werd karmijn vervangen door kunstmatige producten maar ondertussen is er terug een heropleving van de vraag naar karmijn omdat kunstmatige kleurstoffen als mogelijk kankerverwekkend wordt beschouwd. Voor 1 kg karmijn heeft men ongeveer 140.000 luizen nodig.





De meeste bamboesoorten bloeien zelden, maar sommige jaarlijks, waarbij elke afzonderlijke plant niet vaker dan eens per drie jaar bloeit. Ook zijn er soorten waarbij planten in beperkte clusters tegelijk bloeien.